

Η ασυναρτησία έρχεται

Του ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΡΤΙΝΙΔΗ*

Αφού φραγώθηκαν να κατηγορούν την προηγούμενη κυβέρνηση ως μειοψηφική στην κοινωνία, διεκδικούν να κυβερνήσουν αυτοδύναμοι, με το ένα τρίτο των ψήφων. Θριαμβολογούν για το ότι «η Δημοκρατία δεν εκβιάστηκε» στην εκλογή Προέδρου, αλλά ολόκληρο το οικονομικό τους πρόγραμμα βασίζεται στον εκβιασμό που εκείνοι θα ασκήσουν στις Δημοκρατίες των άλλων ευρωπαϊκών χωρών. Κι ενώ ομνύουν προσήλωσιν στην Ευρώπη, εκλιπαρούν το σταλινικότατο ΚΚΕ να τους συνδράμει. Δεν ξέρω πόση ακριβώς ελπίδα φέρνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Σίγουρα, πάντως, φέρνει πολλή ασυναρτησία.

Ακούει κανείς στελέχη του να επαλαμβάνουν σε τηλεοπτικές εμφανίσεις τον εξής ακαταμάχητο συλλογισμό: «Γιατί όταν ξενιτεύονται οι Έλληνες διαπρέπουν και στην ίδια την Ελλάδα τα πάμε τόσο καλά; Επειδή έχουμε τις κυβερνήσεις που έχουμε τα τελευταία σαράντα χρόνια, επειδή το ψάρι βρωμάει από το κεφάλι!» Προφανώς, δεν αντιλαμβάνονται τον απίστευτο λαϊκισμό του επιχειρήματος.

Υπάρχει, λένε κατ' ουσίαν, ένας λαός εργατικών, εντίμων και μεγαλοφυών (σαν τους υπερανθρώπους της αρίας φυλής που υμνούσε η ναζιστική προπαγάνδα), οι οποίοι καθλώνονται στη μιζέρια εξαιτίας των μέχρι τώρα άθλιων κυβερνήσεών τους. Αρα, μόλις αυτός ο λαός πάψει να φέρεται μαζοχιστικά, ψηφίζοντας άθλιους, και αναδείξει μια κυβέρνηση ριζοσπαστικής Αριστεράς, η έμφυτη φυλετική αρετή θα αναδυθεί και θα μεγαλοουργήσει! Δεν χρειάζεται σεβασμός των δημοκρατικών θεσμών, ευσυνειδησία, εργατικότητα και υπευθυνότητα απέναντι στην ιδιότητα του πολίτη. Αρκεί να ψηφιστεί μια αριστερή κυβέρνηση και η εγγενής ανωτερότητα θα κάνει τους πάντες διαπρέπεις και πλούσιους.

Ετσι όμως, όταν αυτή η κυβέρνηση θα αδυνατεί να μοιράσει όσα υπόσχεται, δεν θα της μένει παρά να μοιράζει εκδίκηση και πλιάτσικο. Το επιβεβαιώνει κανείς, ολοφάνερα, στις καλές σχέσεις με ένα κόμμα όπως των Ανεξαρτήτων Ελλήνων, το οποίο δομήθηκε πάνω στην εκδίκηση, ή στη σύμπλευση για μη εκλογή Προέδρου με τη Χρυσή Αυγή, η οποία ενδημεί στο πλιάτσικο. Και το επιβεβαιώνει κανείς, επίσης, στα εμφαιτικά αιτήματα για: «νωπή λαϊκή εντολή», «ισχυρή λαϊκή εντολή», «μαζί με τον λαό» και άλλα παρεμφερή. Που σημαίνει ότι όποιος δεν συμφωνεί θα τίθεται αυτομάτως εκτός λαού—ως πράκτορας ξένων δυνάμεων ή ως αργυρώνητο κάθαρμα, όπως ανέκαθεν χαρακτήριζαν τους διαφωνούντες οι ολοκληρωτισμοί της Δεξιάς ή της Αριστεράς.

Πεπεισμένη ότι διαθέτει το πρότυπο της ιδεώδους κοινωνίας, η ριζοσπαστική Αριστερά δεν αρνείται κανένα μέσο που εξυπηρετεί τον στόχο της. Και ο στόχος της, όπως σε κάθε αποκαλυψιακή σκέψη, είναι να επισπευσθεί η έλευση της βασιλείας του Θεού σ' έναν βέβηλο κόσμο. Εξ ου η ετοιμότητά της να δείξει τη μεγαλύτερη δυνατή κατανόηση σε αυτοθυσιαζόμενους μαχητές του Αλλάχ, ενώ υιοθετεί τις πιο άτεγκτες επικρίσεις προς τον δυτικό φιλελευθερισμό. Κι όποτε συμβεί να αναφερθεί στις αντιπαραθέσεις Κρέοντα - Αντιγόνης, θεωρεί πως το δίκιο το έχει αποκλειστικά η Αντιγόνη.

Δεν κατανοεί πως κύριο πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας είναι η μακρά ροπή της στη σύγκρουση και στην ηρωοποιημένη ανομία. Μόνο στα ελληνικά η λέξη «συμβιβασμός» περιέχει αποχρώσεις ταπείνωσης ή δολιότητας και όχι τη σύνεση που απαιτείται για να μπορούν να συνυπάρξουν διαφορετικά άτομα στην ίδια κοινωνία. Με τον Εμφύλιο να στοιχειώνει μία τρίτη γενιά μετά το πέρας του, με ενώσεις καθηγητών να υμνούν την αγωνιστικότητα νεαρού ληστή και απεργού πείνας, με τον μισό φοιτητικό πληθυσμό να ενδιαφέρεται για κάθε είδους επανάσταση εκτός από τις επαναστάσεις στην επιστήμη και με τη φοροδιαφυγή να συνεχίζεται ακάθεκτη, η ανάγκη για την τήρηση κανόνων παραμένει πολύ πιο σημαντική από όποια ανάσχεση της λιτότητας, αποκατάσταση αναξιοπαθούντων ή ευαισθησία προς πολιτιστικές παραδόσεις.

Πόσο πιο φανερό να γίνει πως είναι προτιμότερο να ανεχθούμε μια κακή κυβέρνηση μέχρι να λήξει η θητεία της από το να τη ριζούμε με νομικές, ιδεολογικές και ηθικές αβαρίες. Οι πολιτικοί έχουν υποχρέωση να διδάσκουν σεβασμό των θεσμών. Οχι ομορτυνισμό, ως αντιπολιτευόμενοι, και μισαλλοδοξία, ως κυβερνώντες. Σε όλη την Ευρώπη η λέξη «κομμουνισμός» προκαλεί, πλέον, συνειρμούς ανελευθερίας και στερησεων. Μόνο στην Ελλάδα διατηρεί, σε τόσο υψηλά ποσοστά πληθυσμού, το ελπιδοφόρο αγκάλισμα που δικαιούνταν μέχρι το 1917. Χρειάζεται να περάσουμε από εκεί, εκατό χρόνια μετά, για να εμπειδώσουμε κι εμείς το αδιέξοδο;

* Ο κ. Πέτρος Μαρτινίδης είναι ομότιμος καθηγητής του ΑΠΘ.

Όποτε συμβεί η ριζοσπαστική Αριστερά να αναφερθεί στις αντιπαραθέσεις Κρέοντα - Αντιγόνης, θεωρεί πως το δίκιο το έχει αποκλειστικά η Αντιγόνη (η φωτο. από παράσταση της «Αντιγόνης» με τον Λευτέρη Βογιατζή στον ρόλο του Κρέοντα).